

DEL PIN AL CINTURÓ DE CASTEDAT DE VOX

Aquest mes de gener el partit d'arrels falange-nazi-feixista ens ha colpejat l'oïda amb el que anomenen "PIN Parental" o permís explícit dels pares perquè els infants puguin assistir als cursos d'higiene i sexualitat escolar.

A les xarxes socials han fet circular discursos, recitats-imposats a nenes i nens, on aquests es neguen a ser adoctrinats i convertits en lesbianes, homosexuals i avortistes degenerats per part de l'escola nacional. Si, ho esteu llegint bé, rebutgen l'Escola Nacional i la educació sexual!!! Exactament com ho va fer el règim franquista –entre altres del segle XX– i com actualment ho fan els règims talibans o els règims integristes musulmans allà on tenen poder. Amb tota mena d'excuses, religioses o pàtries, converteixen les nenes en esclaves sexuals i els nens en màrtirs del cel de les cent mil verges.

No ens estranyi ara que els diners-milions amb que VOX va poder començar a competir en la cursa electoral espanyola i catalana vinguin d'una "donació" de l'oposició iraniana. Són aquells que encara es reclamen de l'extingit imperi de Pèrsia. Són d'aquells que continuen esclavitzant sexualment les vides físiques de milions de dones, nenes i nens. Són aquells que prohibeixen que les nenes aprenguin a llegir, a conduir, a mostrar-se en públic.

L'altre aspecte en que VOX està incidint-reivindicant és una nova i total submissió de les noies joves al pare, gràcies al control absolut de la seva virginitat i fins la imposició del cinturó de castedat.

Aquesta mena de braguer de ferro amb un forrellat per a dones, fet per evitar les pràctiques sexuals. En certs casos, els pares de família els feien portar als seus fills i filles per mantenir-los verges fins que es casessin. Es van fer àmpliament disponibles en forma de dispositius mèdics anti-masturbació al segle XIX. Aviat veurem els dissenys dels nous cinturons de castedat del segle XXI?

CRÒNICA DES DE MÈXIC

Mèxic té un extens territori, quatre vegades més gran que l'estat espanyol. I una població de 129 milions d'habitants, més uns 38 milions de mexicans d'origen que viuen als Estats Units. És un país de grans contrastos paisatgístics i humans alhora, ja que hi trobem extensos deserts al nord i altíssimes serralades que superen els 5000 metres amb frondoses selves tropicals cap al sud i la península de Yucatán. Amb temperatures molt variables, com són les de les regions de la costa del Carib o les dels deserts nòrdics.

En l'aspecte humà també hi ha una gran varietat poblacional en la qual encara sobreviuen 68 pobles indígenes repartits arreu del país, sobretot al sud on són majoria. Fa un segle, dissortadament, va ser aturada i esclafada una Revolució (de primer el 1905 amb el Magonisme de caire anarquista, i de 1910 a 1917 la Revolució zapatista amb el crit de "Terra i llibertat!"). Com a resultat d'aquesta derrota hi va haver un empobriment de la població i un règim cada vegada més corrupte. Malgrat tot sempre hi ha hagut lluites guerrilleres revolucionàries i que en aquests darrers anys han reeixit en el territori de Chiapas. Al sí dels pobles indígenes s'estan donant processos de recuperació del seu autogovern, i la seva autonomia perdudes. Tot un contrast amb la rapinya i el "despojo" de les multinacionals conjuntades amb els "narcos" i l'estat sobre els territoris comunals ancestrals. Tot i això, cal agrair avui encara el gest digne que honora al govern mexicà del 1936 de Lázaro Cárdenas quan va acollir uns 25000 republicans de l'Estat espanyol i que mai va reconèixer l'Estat franquista. No tan sols no el va reconèixer sinó que li va plantar cara als organismes internacionals.

Malgrat el recent canvi de govern continuen els assassinats. Al 2019 s'han comptabilitzat 36.000 homicidis, batent el rècord d'anys anteriors i entre ells 3.000 feminicidis. Amb tot és un país ple d'alegria i rialler on la vida té poc valor. Senzill i humil, el mexicà és un poble castigat per les estructures político-econòmiques que el marginen i el mantenen en difícil supervivència. Gran contrast amb les elits vivint luxosament (els polítics, les fortunes econòmiques i els dirigents dels càrtels).

Malgrat aquests aspectes negatius, fins hi tot desoladors, és digne de veure i constatar com he vist en aquestes últimes setmanes, el manteniment de l'esperança i de les ganes de viure de bona part de la població i de molts activistes socials i de drets humans que malden i perseveren per superar aquesta situació humiliant i opressiva, tot mantenint l'esperança a través de les seves accions en avançar pe un país de molta més llibertat i respecte, que el seu poble sens dubte es mereix.

EL PAS DE L'OCA

Dos cents supervivents d'Auschwitz commemoraven el setanta-cinquè aniversari de l'alliberament del camp, mentre de fons es podia escoltar l'estrèpit de l'odi, la ignorància i el sadisme provinent de la marxa –a pas d'oca– del renaixent feixisme mundial.

Sent el pas de l'Oca?, va preguntar-me un home ja gran que ocupava una de les darreres fileres al memorial d'Auschwitz. És trist però inevitable. El món torna a la sang. L'home necessita la sang. Per això sóc aquí. En realitat és la meva festa. El gran Akelarre... I consti que vaig avisar. Em va semblar una opinió massa presumptuosa i vaig replicar: Hi ha molta gent que ha advertit d'aquest perill. Sí, però el meu cas és diferent, jo li ho vaig advertir a Déu.

Convençut que l'home no tacava mitges ni vores, vaig decidir seguir-li el corrent: Així que vostè ha parlat amb Déu.

Sí, més d'una vegada i de cent... És un bon jan però massa ingenu i massa cregut.

Home al cap i a la fi, va ser el creador de tot aquest femer...

Jo no me'n sentiria tan cofoi, francament. Les coses es fan bé o no es fan i l'home va sortir un esguerro, senyor...

Vaig recordar la meva clandestinitat... És que jo sóc anònim.

Ben fet, jo no tinc aquesta sort, però a canvi puc lluir de molts noms. Em dic, diable, Llucifer, Satan, Mefistòfil... Pot escollir.

La veritat és que em sona.

I més que li sonaré. Encantat. Ens tornarem a veurem i aleshores tindrem més temps per parlar.